

PETRE GHEORGHIU-DOLJ

Ca și alți actori care strălucesc prin modul cum au învățat să-și exploreze posibilitățile și să finalizeze artistic o vigoasă înzestrare naturală, Petre Gheorghiu-Dolj a fost elevul profesoarei Beate Fredanov. Examenul de diplomă l-a susținut cu rolul Dr. Donn din **Pescărușul** de Cehov. Repartizat la teatrul din Galați, a debutat cu Pavel Golea din **Surorile Boga** de Horia Lovinescu; dar cu adevărat și-a împlinit personalitatea și a devenit „cap de afiș” intrând în trupa Teatrului Național din Craiova. Rolurile jucate aici i-au structurat un stil de interpretare de o nobilă simplitate; forța dramatică a personajelor sale nu e niciodată ostentativă, tragismul lor e lipsit de grandilocvență. În fișa sa de creație figurează roluri a căror rezolvare decide soarta unui spectacol Platonov (**Un Hamlet de provincie** de Cehov). Vulpașin (**Domnișoara Nastasia** de G.M. Zamfirescu), Șbiilț (**Patima roșie** de Mihail Sorbul), Nae Girimea (**D'ale carnavalului**), Pristanda (**O scrisoare pierdută** de I. L. Caragiale), Iancu Jianu, croul piesei lui Octav Măgureanu, Mihai Viteazul (**Capul de Mihnea Gheorghiu**), Lorenzo (**Romeo și Julieta**), Henry Bolingbroke (**Richard al II-lea** de Shakespeare), Frații Zanetto

(**Trei gemeni venețieni** de Matuzzi), Andrei Pietraru (**Suflete tari** de Camil Petrescu), Dragavei (**A treia țepă** de Marin Sorescu) — rol pentru care a primit premiul de interpretare la cea de-a treia ediție (1980) a Festivalului de teatru istoric de la Craiova; în 1983 a fost înclinat cu premiul de interpretare în cadrul Festivalului național „Cântarea României” pentru rolul Bărbatul din **Politica** de Theodor Mănescu și cu premiul A.T.M. pentru rolul Ioniță Caloian din **Greul pământului** de Valeriu Anania.

Acum e distribuit din nou în rolul Bărbatului, în cea de-a doua parte a trilogiei **Politica** de Theodor Mănescu, intitulată **Trestia ginditoare**. Regia Mircea Cornișteanu.

„Am satisfacția să mă reîntîlesc cu o nouă pagină dintr-o partitură dramatică ieșită din comun atât ca substanță cit și ca scriitură. Neavînd o desfășurare cronologică și nici o acțiune care să crească de la premise la deznodămînt, rolul — de fapt, un lung monolog, ale cărui meandre și salturi în timp ascultă de legile unei logici lăuntrice de o perfectă coerență — nu este ușor de rezolvat scenic; el se hrănește dintr-un bogat filon de idei a căror dramaticitate rezidă în faptul că sînt nu enunțate, proclamate sau disputate, ci trăite la un nivel de angajare absolută. Un erou care se identifică cu crezul său politic, fără însă să-l trateze ca pe o dogmă; care simte mai presus de orice nevoia de a înțelege și a clarifica fiecare fapt, fiecare împrejurare; un intelectual care știe să descifreze complicata țesătură a influențelor între evenimente în aparență disparate și să le interpreteze filozofic, etic, ideologic. Iată ce mă îndreaptă spre o interpretare realistă, puternică, cu posibile accente de patetism revoluționar, fără însă a apela la retorism gestic și verbal și fără a colora inutil curgera ideilor și drama personajului.

Rolul Bărbatului îmi place și pentru acea pudoare în afirmarea adevărului, în formularea dilemelor și întrebărilor; el vorbește cu voce joasă, uneori chiar în șoaptă, fiindcă în teatru, poate ca și în viață, cel care are de partea lui dreptatea nu are nevoie să ridice tonul. Dezbaterile pe care le naște acest monolog trebuie însă susținute de o intensă ardere interioară, de o devoratoare pasiune pentru idee. Cred că Theodor Mănescu, continuînd genealogia personajelor camilpetresciene, reușește să dea acestui tip de erou nu numai un contur ferm și original, dar și o statură morală contemporană. Pentru a-l realiza scenic, firescul, inteligența, ironia, tandrețea, patosul romantic trebuie să-și găsească de la un capăt la altul unitatea și echilibrul“.

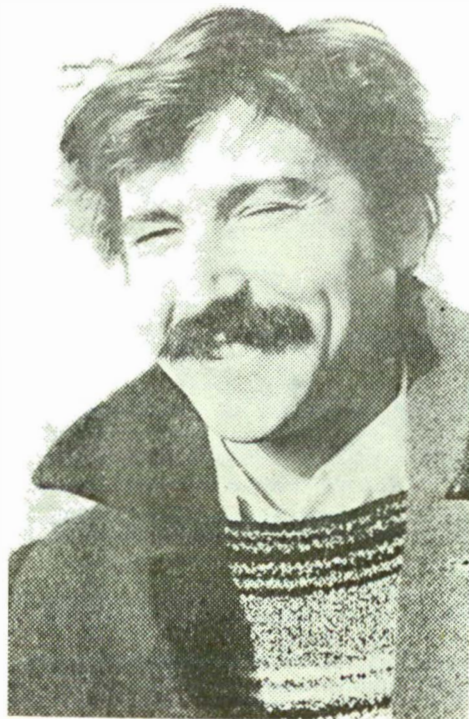
VALENTIN MIHALI

Valentin Mihali a absolvit Institutul de teatru „I. L. Caragiale“ în 1977 (clasa prof. Constantin Dinulescu). Nota personală, distinctivă, pe care a izbutit s-o imprime atît rolurilor lucrate în anii de studii (Mefisto — **Faust** de Goethe, Caligula din piesa omonimă de Albert Camus, Tesman — **Hedda Gabler** de Ibsen, Guliță — **Piatra din casă** de Alecsandri), cît și celor interpretate pe scena studioului I.A.T.C. (Spiridon Biserică — **Mielul urbat** de Aurel Baranga, Polonius — **Hamlet** de Shakespeare și Inspectorul general — **Omul cu mirtoaga** de G. Ciprian) i-a asigurat tînărului actor o bună intrare în profesie. Repartizat la Teatrul Național din Craiova, regizorul Mircea Cornișteanu îl distribuie în rolul Tom din **Filfizonul pedepsit** de John Vanbrugh, oferindu-i posibilitatea să se impună încă de la debut. Au urmat Terenti (**Jocuri crude** de Aleksei Arbuzov), Elio (**Fluturi, fluturi...** de Aldo Nicolaj), Stanley Kowalski (**Un tramvai numit dorință** de Tennessee Williams), Pavel (**Arta conversației** de Ileana Vulpescu), Tînărul (**Politica I** de Theodor Mănescu), Gicu (**Preșul** de Ion Băieșu) ș.a. De curînd, tînărul actor se face remarcat și în filme joacă rolul principal în **Sper să ne mai vedem**, după un scenariu de Ion Băieșu.

„Pentru mine este o bucurie să lucrez din nou cu regizorul care mi-a acordat încredere la primii mei pași pe scena craioveană și apoi m-a distribuit în rolul Tînărului din dipticul **Politica — Trestia ginditoare** de Theodor Mănescu. Mă gîndesc la acest rol încercînd să-mi mobilizez toate resursele. Aceeași stare de încredere creatoare o pretinde și colaborarea cu regizorul Mircea Cornișteanu. Acestea sînt bunele premise ale unui stimulator climat de creație.

Abordez personajul cu discreție, dar fără inhibiții sper să fi avut intuiția tonului just, urmează să caut mijloacele de expresie adecvate, în așa fel încît să reușesc să rămîn în memoria spectatorilor măcar cu un gest, cu o privire. Cred că tonul contează foarte mult, în special pentru că spectacolul va fi montat la sala „Studio T 94“, unde spectatorii sînt aproape de noi, printre noi.

În foarte interesanta îbinare a ficțiunii artistice cu caracterul de document istoric al substanței dramatice, personajul Tînărului se dezvoltă subtil, dincolo de cursul permanent surprinzător al unei acțiuni parcă «invizibile». Dificultatea de a-l realiza nu e de ordinul aprofundării

V I L I F O R U L R O L O R

psihologiei, al incandescenței trăirilor, dimpotrivă, e în aparență un tip rece, câteodată chiar socratic, deseori ironic; l-aș putea defini ca un personaj-atitudine, personificare a punctului de vedere interogativ, scormonitor; funcția sa dramatică e de a susține dezvoltarea gîndirii dialectice a protagonistului, punctînd prin replici puține, eliptice, caustice, amplul monolog al Bărbatului, determinîndu-l pe acesta din urmă să revină, să precizeze, să nuanțeze, să scoată la iveală plurivalența de semnificații a faptului evocat. Tînărul aparține organic zilei de azi, e o structură intelectuală lucidă și îndrăzneată, totuși nu e lipsit de o anumită vulnerabilitate secretă; e gata să-și asume consecințele actelor sale, cu condiția să poată pași pe terenul ferm al adevărului istoric, căruia îi acordă valoarea supremă. Ambiguitatea, plurivalența sensurilor unui fapt îl descumpănesc uneori, nevoia sa de certitudini exprimă un spirit științific, obiectiv, dar și un psihic încă fragil. Confruntat cu revelații dure, se maturizează și-și găsește locul în viață, în politică. Politică fiind un mijloc de înnobilitare a vieții, nu un scop în sine“.

Maria MARIN